

«*Ἡ Γυναῖκα*», κωμωδία ἔμμετρος εἰς πράξιν, ὑπὸ
Ἰωάννου Πολέμη.

Ἡ θεατρικὴ αὕτη διασκευὴ γνωστῆς πονηρίας τῆς
γυναικὸς ἐξ ἀνατολικοῦ ἀπολόγου παρουσίασε τοῦ-
τον μὲ νέαν ὅλως ζωὴν, — ἴσως παραπολὺ πραγματι-
κὴν, — ὑπὸ τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ καὶ μὲ ἀπαράμιλ-
λον χάριν καὶ πλαστικότητα χάρις εἰς τὴν ἐμφάνισιν
τῆς κ. Κυβέλης Ἀδριανοῦ, ἐμφάνισιν ἀπὸ τὰς καλλί-
στας ἐξ ὧσων ποτὲ ὠνειροπολήθησαν εἰς τὰς σελίδας
τῶν «*Χιλίων καὶ Μιᾶς Νυκτῶν*». Ἡ «*Γυναῖκα*» διε-
σκευάσθη διὰ τὸ θέατρον ἐπιτυχῶς, — ἂν καὶ ἀπορεῖ
κανεὶς ἴσως, πῶς σύζυγος ἔμμανῆς ἀπὸ ἔρωτα, φεύγει
ἐκ τῆς συζυγικῆς σκηνῆς πέντε λεπτὰ μετὰ τὴν εἴσο-
δὸν τοῦ εἰς αὐτὴν μὲ τὴν τοῦλάχιστον πενιχρὰν δικαιο-
λογίαν ὅτι ἄναψε τὸ κεφάλι τοῦ ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν
καὶ θέλει νὰ πάρῃ ἀέρα. Φεύγει, θὰ εἶπη βεβαίως ὁ
συγγραφεὺς, διὰ νὰ δοθῇ καιρὸς εἰς τὸν κρυμμένον ἐν
τῇ σκηνῇ περιηγητὴν φιλόσοφον νὰ φυγαδευθῇ. Ἄς
φεύγῃ λοιπόν, ὁ ἀτυχῆς, ἀλλ' ἢ αἰτία τῆς φυγῆς τοῦ
ἄς μὴ ὑπάρχῃ ἐν ἑαυτῷ· ἄς ἐπέρχεται ἔξωθεν, ἀπὸ τὴν
δούλην αἴφνης ἀναγγέλλουσιν εἰς αὐτὸν ὅτι δήποτε.
Τὸ σημειῶ διότι τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον εἶνε προωρισμέ-
νον νὰ παραμείνῃ ἐπὶ μακρὸν ἐν τῷ προγράμματι,
παρέχει καιρὸν εἰς διορθώσεις. Ὁ ποιητὴς τοῦ «*Ἀνή-
λιαγου*» ἐν τούτοις, ἐλπίζω, ὅτι ταχέως θὰ καταλίπη
τὸ πνευματικὸν αὐτὸ ἐπίπεδον ἐπανερχόμενος εἰς ὑψη-
λότερον καὶ ποιητικώτερον.

Ὁ κ. Χρυσομάλλης, ὡς περιηγητὴς φιλόσοφος, εἰς
τὴν ἀπαγγελίαν τῶν στίχων μᾶλλον σκοτεινός. Ὁ κ.
Γαβριηλίδης ὡς Φαρούν, πολὺ ἐπιβλητικὸς, ἐμπνέει
τὴν νοσταλγίαν τοῦ γοργοῦ καὶ λιγυροῦ «*λαφιοῦ*»
τοῦ ποιητοῦ. . .